

Κυρίες και Κύριοι,

Οἱ Λαοὶ καὶ τὰ Ἔθνη ζοῦν μὲ τὸ φῶς τῆς Ἱστορίας τους. Οἱ Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι τῆς Ἀθήνας τοῦ 404 π.Χ. μὲ τὴν ἠρωϊκὴ καὶ ὑπεράνθρωπη στάση τους ἔγιναν οἱ πατέρες τῶν Ἐλευθέρων Πολιορκημένων τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τῆς καταπληκτικῆς ἱστορίας της. Οἱ Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι τῆς Πόλης τοῦ 1453, οἱ Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι τῆς Ἑλλάδας ὅλων τῶν σκοτεινῶν αἰώνων τῆς Τουρκοκρατίας, οἱ Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι τοῦ Ζαλόγκου, τοῦ ἀθάνατου Μεσολογγοῦ, τοῦ Ἀρκαδιοῦ, τοῦ 1940, τοῦ 1941 — 1944, ὅλοι οἱ ἀθάνατοι ἥρωες ὅλων τῶν αἰώνων στιγμῶν ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς Κόσμος γίνεται ὀλοκαύτωμα καὶ οἱ φλόγες τῶν ὀλοκαυτωμάτων του φωτοκατακλύζουν ὅλους τοὺς δρόμους τῆς αἰωνίας ἱστορικῆς μοίρας του καὶ τῆς ἱστορικῆς μοίρας ὅλου τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους ἀκούγαν μὲς ἀπὸ τοὺς αἰῶνες βαθειὰ μέσα στὴ συνείδησή τους τὴ φωνὴ τῶν πατέρων τους, τῶν Ἐλευθέρων Πολιορκημένων τῆς αἰωνίας Ἀθηναϊκῆς πολιτείας τοῦ τραγικώτατου γιὰ ὅλο τὸν Ἑλληνισμό τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἡ Σπάρτη ὑπῆρξε ὁ ὕλικὸς νικητὴς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, δυστυχῶς μὲ τὴν συμμαχία καὶ τὴ βοήθεια τῶν βαρβάρων τῆς Ἀσίας, ἀλλ' ὁ ἠθικὸς νικητὴς ὑπῆρξε μόνο ἡ πολιτεία τῆς Ἀθηνᾶς. Καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτὴ νίκη τῆς ἀθάνατης πολιτείας ἐφώτισε καὶ φωτίζει τὴν ἱστορικὴ πορεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους μέσα στὴ Δημιουργία σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τῆς δραματικῆς καὶ τραγικῆς, ἀλλὰ καὶ ὀλόφωτης ἀπὸ ὑπερκόσμιο θεῖο φῶς Ἱστορίας του.

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Μιλῆσαμε ὡς ἔδω γιὰ τοὺς ἐγκωμιασμοὺς τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ποιητὲς καὶ ἱστορικοὺς τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας. Μένουν ἀκόμη οἱ ρήτορες καὶ οἱ φιλόσοφοι. Δυστυχῶς τὰ χρονικὰ ὄρια τῆς ὀμιλίας μας εἶναι τόσο πολὺ περιορισμένα, ὥστε εἴμαστε ἀπ' τὴν ἀνάγκη ὑποχρεωμένοι νὰ παραλείψουμε ὅλο τὸ σχετικὸ μὲ τοὺς ρήτορες¹ καὶ τοὺς φιλοσόφους μέρος καὶ νὰ σταθοῦμε μόνο στὸ θεῖο Πλάτωνα. Ὁ τιτανικὸς δημιουργὸς τῆς «Πολιτείας», τοῦ «Συμποσίου», τοῦ «Τίμαιου», τοῦ «Φαίδρου», καὶ τῶν ἄλλων ἀθανάτων ἀριστουργημάτων του, εἶναι ἡ πιὸ φωτεινὴ καὶ πιὸ ὀλοκληρωμένη φιλοσοφικὴ προσωπικότητα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ φιλοσοφία του ὡς ἡ πιὸ θαυμαστὴ πνευματικὴ σύνθεση ὅλης τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου φωτίζει μὲ ἀπειρο φῶς τὸ αἰώνιο πρόβλημα τῶν κοσμικῶν πεπερωμένων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς Ἔθνους. Ὁ Πλάτων δὲν εἶναι μόνο ὁ μέγας μεταφυσικός, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Στὸ κέντρο τῆς φιλοσοφίας του τῆς Ἱστορίας θέτει τὸ πρόβλημα τῆς κοσμικῆς μοίρας τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀπὸ τὴ σκοπιὰ αὐτὴ βλέπει καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἱστορικῆς μοίρας τῆς πατρίδας του. Ἡ Αἰωνία Ἀθήνα, στὰ μάτια του, ἀγκαλιάζει κι' ἐνσαρκώνει

1. Τὸ σχετικὸ μὲ τοὺς ρήτορες μέρος ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ τέλος τῆς ὀμιλίας αὐτῆς.

τὴν Αἰωνία Πανελλάδα καὶ εἶναι ἡ ἴδια ἡ Αἰωνία Πανελλάδα. Τὴ φιλοσοφία τοῦ αὐτῆ ὁ Πλάτων ἀναπτύσσει στὰ περισσότερα ἔργα τοῦ καὶ ἰδίως στὸν πανηγυρικό του τῆς αἰωνίας Ἀθήνας, στὸ «Μενέξενος». Ἡ θέση τοῦ διαλόγου αὐτοῦ μέσα σ' ὄλο τὸ ἔργο τοῦ Πλάτωνος καὶ ἡ φιλοσοφικὴ ἀξία του γιὰ τὸ φωτισμὸ τοῦ προβλήματος τῆς κοσμικῆς θέσης καὶ τῶν ἱστορικῶν πεπωμένων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους μᾶς ἐπιβάλλει νὰ σταθοῦμε περισσότερο στὸ ἔργο αὐτό.

Ὁ Μενέξενος τοῦ Πλάτωνος εἶναι τὸ φιλοσοφικὸ ἐγκώμιον τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας. Ὁ Πλάτων ἀποκαλύπτεται ἐδῶ ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν μύστης καὶ ἱεροφάντης καὶ προφήτης τῆς θρησκείας τῆς ἱερότητας καὶ τῆς λατρείας τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ ὄντος. Τὴν ἱστορικὴ Ἀθήνα ὑψώνει ἐδῶ ὁ Πλάτων στὸ κέντρο τῆς Αἰωνιότητος: «Κι' ἂν κανένα ἄλλο ἔργο δὲν εἶχε γράψει ὁ Πλάτων, τονίζουμε στὸ εἰδικὸ γιὰ τὸ Μενέξενος βιβλίον μας (σελ. 116), θ' ἀρκοῦσε μόνον ὁ Μενέξενος νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀθανασία. Κι' ἂν οἱ Μοῖρες τοῦ Κόσμου ἔγραφαν νᾶχε χαθῆ ὄλος ὁ πνευματικὸς θησαυρὸς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου καὶ ἀπὸ τὸ γενικὸ αὐτὸ χαμὸ εἶχε σωθῆ μόνον ὁ Μενέξενος τοῦ Πλάτωνος, θ' ἀρκοῦσε ὁ ἀθάνατος ὕμνος τῆς πολιτείας τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν καὶ προπάντων τὸ ἐγκώμιον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πολιτεύματος νὰ ἀποκαλύψῃ, στὰ μάτια ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος, πὼς ἕνας κόσμος θεῶν ἔζησε κάποτε ἐπάνω στὴν ἱερὴ Ἀθηναϊκὴ Γῆ πού ἡ ἱστορικὴ μοῖρα του εἶναι καὶ ἡ ἱστορικὴ μοῖρα καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ὀλοκλήρου τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους.»

Ὁ Μενέξενος εἶναι ὁ ἐπιτάφιος πανηγυρικὸς τῶν ἡρώων ὅλης τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἱστορίας. Γράφτηκε στὰ 386 π.Χ., σὲ μιὰ ἱστορικὴ στιγμή ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, στὴ στιγμή τοῦ σεισμικοῦ γιὰ ὄλο τὸν Ἑλληνισμὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γεγονότος τῆς αἰσχροῦς συνθήκης τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκίδα. Στὴν ἱστορικὴ αὐτὴ στιγμή μόνον ἡ Ἀθηναϊκὴ πολιτεία ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες Ἑλληνικὲς πολιτείες στάθηκε στὸ ὕψος τῆς ἱστορίας της καὶ τῆς κοσμικῆς της μοίρας καὶ μόνον αὐτὴ δὲν ἐπῆρε μέρος στὸ εἰρηνικὸ αὐτὸ ἀνοσιούργημα πού ἔκανε τὴν Ἑλλάδα προτεκτοράτο τοῦ βασιλεῦς τῆς Περσίας. Ἡ ἡρωϊκὴ καὶ ἀντάξια τοῦ παρελθόντος της καὶ τῶν ἱστορικῶν πεπωμένων της στάση τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας στὴν ἱστορικὴ αὐτὴ στιγμή φτερόνει τὸ φιλοσοφικὸ στοχασμὸ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ ἐμπνέει τὸν ἀθάνατο πανηγυρικό του τῆς Αἰωνίας πολιτείας—καρδιάς καὶ νοῦ τῆς Αἰωνίας Πανελλάδας.

Ὁ Πλάτων ἐγκωμιάζει στὸν πανηγυρικό του τὴν Ἀθηναϊκὴν πολιτεία πρῶτα—πρῶτα ὡς πολιτεία ἡρώων. Οἱ Ἀθηναῖοι ὑπῆρξαν σ' ὄλους τοὺς αἰῶνες ἡρωες κι' ἔζησαν ὡς ἡρωες, γιὰ τὴν γεννήθησαν ἀπὸ προγόνους ἡρωες. Ἡ πρώτη ἀρετὴ τῶν Ἀθηναίων ἡρώων, στὰ μάτια τοῦ Πλάτωνος, εἶναι ἡ «εὐγένεια», στὸ πηγαῖο νόημα τοῦ ὄρου, ἡ ἡρωϊκὴ καταγωγὴ τους καὶ ἡ ἡρωϊκὴ φύση καὶ οὐσία τους (237 Α Β). Ἡ «εὐγένεια», ἡ ὁμορφιά καὶ ἡ λεβεντογενιὰ τῶν ἡρώων τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας εἶναι ἀνθος ὅλης τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἱστορίας καὶ ὀφείλεται στὴ φυλετικὴ, στὴν ἐθνικὴ ἀγνότητά τους, στὴν ἀπόλυτη Ἑλληνικότητά τους. Οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν πάντα περήφανοι γιὰ

τὸν αὐτοχθονισμό τους. Καὶ τὴν ἐθνικὴ αὐτὴ περηφάνεια τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου τονίζουν καὶ ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Εὐρυπίδης καὶ ὁ Θουκυδίδης καὶ ὁ Ἰσοκράτης καὶ ὁ Λυσίας καὶ ὁ Λυκοῦργος καὶ ὁ Πλάτων. Οἱ πρόγονοι τῶν Ἀθηναίων δὲν ἦσαν ξένοι, «μέτοικοι», ἀλλ' αὐτόχθονες. Ἡ Ἀθηναϊκὴ Γῆ ἦταν «τῷ ὄντι πατρίδα» τους, ὅπου ἔζησαν καὶ ἐθράφτηκαν «οὐχ' ὑπὸ μητροῦς ὡς οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ὑπὸ μητρὸς τῆς χώρας ἐν ἣ ὄκουν καὶ νῦν κεῖσθαι τελευτήσαντας ἐν οἰκείοις τόποις τῆς τεκούσης καὶ θρεψάσης καὶ ὑποδεξαμένης.» (237 Γ).

Βλέπουμε ἐδῶ τὸ ἀπροσμέτρητο βάθος τῶν φιλοσοφικῶν ἐνοράσεων τοῦ Πλάτωνος. Τὸ μεγαλύτερο φιλοσοφικὸ πνεῦμα ὅλων τῶν αἰώνων διακηρύσσει ἐδῶ ἐντονώτατα καὶ ἐμφρατικώτατα, πῶς μόνο μιὰ ἀληθινὴ πατρίδα, «τῷ ὄντι πατρίδα», ὑπάρχει μέσα σ' ὅλο τὸν Κόσμο, ἡ Ἀθηναϊκὴ πατρίδα. Στ' ἀληθινὰ μόνο ὁ Ἀθηναϊκὸς Κόσμος ἔχει πατρίδα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι λαοὶ ὅλης τῆς Γῆς δὲν ἔχουν πατρίδα, εἶναι ξένοι, «μέτοικοι», πρὸς τὴν Γῆ πού κατοικοῦν. Δὲν ἔχουν Γῆ—Μητέρα, ἀλλὰ Γῆ—Μητροῦς. Ὁ Ἀθηναϊκὸς Κόσμος εἶναι ὁ μοναδικὸς κόσμος ὅλης τῆς Γῆς! Θεία εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου. Ἡ πατριδολατρικὴ θεοσκεία τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας—Αἰωνίας Πανελλάδας εἶναι ἡ μόνη θεοσκεία ἀληθινῆς πατριδολατρίας. Αὐτὸ εἶναι τὸ χεροπιαστὸ νόημα τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος, γιὰ ὅλους ἐκείνους πού ἔχουν μάτια γιὰ νὰ ἴδου, αὐτιά γιὰ ν' ἀκούσουν κι' Ἑλληνικὴ ψυχὴ γιὰ νὰ αἰστανθοῦν τὴ θεία συμφωνία τοῦ Ἑλληνικοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Μοίρας. Ὁ ἀντιβαρβαρισμὸς καὶ μισοβαρβαρισμὸς ὅλων τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα καὶ τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας.

Μαζὶ μὲ τὴν «εὐγένεια» τῶν ἠρώων τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας ὁ Πλάτων ἐγκωμιάζει τὴ θεϊκὴ φύση καὶ οὐσία τους καὶ τὴ θεϊκὴ παιδεία τους: «Ἔστι δὲ ἀξία ἡ χώρα καὶ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων ἐπαινεῖσθαι, οὐ μόνον ὑφ' ἡμῶν... πρῶτον καὶ μέγιστον ὅτι τυγχάνει οὐσα θεοφιλῆς. Μαρτυρεῖ δὲ ἡμῶν τῷ λόγῳ ἡ τῶν ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτῆς θεῶν ἔρις τε καὶ κρίσις· ἦν δὲ θεοὶ ἐπήνεσαν, πῶς οὐχ' ὑπ' ἀνθρώπων γε ξυμπάντων δικαία ἐπαινεῖσθαι;» (237 Γ Δ). Τὴν πατρίδα του ὡς ἀγαπημένη τῶν θεῶν προβάλλει ὁ φιλόσοφος στὸ κέντρο ὅλου τοῦ Κόσμου. Ἡ θεία μοῖρα τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας νὰ εἶναι ἡ ἐρωμένη τῶν θεῶν τὴν κάνει νὰ εἶναι ἀξία «ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων» καὶ «ἀνθρώπων ξυμπάντων», ἀπ' ὅλο τὸν Κόσμο. Ὁ Πλάτων θέλει ἐδῶ νὰ ὑψώσῃ καὶ ὑψώνῃ τὴν Ἀθηναϊκὴν πολιτεία στὸ κέντρο ὅλου τοῦ Κόσμου («ὑπ' ἀνθρώπων γε ξυμπάντων δικαία ἐπαινεῖσθαι»).

Στὸ δεύτερο ἐγκώμιό του ὁ Πλάτων ἐγκωμιάζει τὴν Ἀθηναϊκὴν πολιτεία ὡς δημιουργὸ τοῦ Ἀνθρώπου: «δεύτερος δὲ ἔπαινος δικαίως ἂν αὐτῆς εἴη ὅτι ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ, ἐν ᾧ ἡ πᾶσα γῆ ἀνεδίδου καὶ ἔφυνε ζῶα παντοδαπά, θηρία τε καὶ βοτᾶ, ἐν τούτῳ ἡ ἡμετέρα θηρίων μὲν ἀγρίων ἀγρονος καὶ καθαρὰ ἐφάνη, ἐξελέξατο δὲ τῶν ζώων καὶ ἐγέννησεν ἄνθρωπον, ὃ συνέσει τε ὑπερέχει τῶν ἄλλων καὶ δίκην μόνον νομίζει.» (237 Δ).

Ὁ πανηγυρικὸς τῆς Ἀθηναϊκῆς πατρίδας χτυπάει ἐδῶ τὰ οὐράνια. Ἡ Ἀθηναϊκὴ Γῆ ἐγκωμιάζεται ἐδῶ, ἀπὸ τὸ θεῖο ποιητὴ τοῦ Αἰωνίου,

ὡς ἡ ἱερὴ Μητέρα τοῦ Ἀνθρώπου. Ἡ Γῆ ὄλου τοῦ ἄλλου Κόσμου, στοὺς παμπάλαιους ἐκείνους καιροὺς τῆς Αὐγῆς τῆς Ἱστορίας, ἐγεννοῦσε ζῶα καὶ σαρκοβόρα ἀγρίμια, μόνο ἡ Ἀθηναϊκὴ Γῆ ἐγέννησε τὸν Ἀνθρώπο, τὸν Ἀνθρώπο, ὄχι ζῶο, ἀλλὰ πνεῦμα, τὸν αἰώνιο, τὸν Ἀθηναϊκό, τὸν Ἑλληνικὸ Ἀνθρώπο, ποὺ εἶναι ὄλος φῶς καὶ ὄλος πνεῦμα («συνέσει ὑπερέχει τῶν ἄλλων») καὶ μόνο αὐτὸς πιστεύει στοὺς Θεοὺς καὶ στὸ Δίκαιο. Ἡ πολιτεία τῆς Ἀθηνᾶς ὑψώνεται, ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, ἀπάνω ἀπ' ὄλο τὸν ἄλλο Κόσμο. Οἱ θεοὶ τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας — Αἰωνίας Ἑλλάδας γίνονται θεοὶ ὄλου τοῦ Κόσμου. Ὁ Πλατωνικὸς λόγος εἶναι ποταμός, καταρράχτης, θάλασσα, ὠκεανὸς φωτός, καὶ φωτοπλημμυρίζει καὶ φωτοκατακλύζει τὸ πᾶν. Μόνη ἡ Ἀθηναϊκὴ Γῆ, «ἡ ἡμετέρα γῆ τε καὶ μήτηρ» (237 Ε), «ἐξελέξατο καὶ ἐγέννησε» τὸν Ἀνθρώπο καὶ «μόνη καὶ πρώτη», πανώρη καὶ μεγαλόψυχη καὶ θεία κι' ἀπάνω ἀπ' ὄλα τὰ πρωτόγονα ἔνστιχτα τῶν ζώων καὶ τὸ φθινόνο ἐχάρισε σ' ὄλο τὸ Ἀνθρώπινο Γένος τὴν τροφή του κι' ἔγινε Μητέρα καὶ Τροφὸς ὄλης τῆς Ἀνθρωπότητος! Μιλᾷει ἐδῶ τὸ πνεῦμα τῶν κορυφῶν τῆς Ἑλληνικῆς Αἰωνιότητος! Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ νοιώθει ἐδῶ νὰ σπάη τὰ γήινα δεσμά της, νὰ συντριβῆ τις ἀλυσσίδες ποὺ τὴ δένουν μὲ τὸν κόσμο τῆς Ὑλης καὶ νὰ πετάη στὸν Οὐρανό, στὸν Ἥλιο, στὸ αἰώνιο Φῶς, στοὺς Θεοὺς καὶ στὸ Θεό!...

Τὸ δεύτερο ἐγκώμιο τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας κλείνει μὲ τὸ ἐγκώμιο τῆς θεϊκῆς παιδείας τῶν ἡρώων της: «Θρεψαμένη δὲ καὶ αὐξήσασα πρὸς ἡβην ἄρχοντας καὶ διδασκάλους αὐτῶν θεοὺς ἐπηγάγετο... οἱ τὸν βίον ἡμῶν κατεσκεύασαν» (238 ΑΒ). Τὸ ἴδιο μοτίβο διαπερνᾷ καὶ τὸν Τίμαιο τοῦ Πλάτωνος, ὅπου οἱ ἡρωες τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας ἐγκωμιάζονται ὡς «γεννήματα καὶ παιδεύματα» τῶν θεῶν (24 ΔΕ).

Ὑστερα ἀπὸ τὰ δύο πρῶτα ἐγκώμια τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας ἀκολουθεῖ τὸ ἐγκώμιο τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πολιτεύματος. Ὁ πανηγυρικὸς τοῦ Πλάτωνος στὸ μέρος αὐτὸ ὑψώνεται στὸν ὑψηλότερο οὐράνιο κύκλο του καὶ φωτοπλημμυρίζει τὸ αἰώνιο μυστικὸ τῆς οὐσίας τοῦ αἰωνίου Ἀθηναϊκοῦ — Ἑλληνικοῦ θαύματος. Ἡ ἀρχὴ ὄλων τῶν ἀρχῶν τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ εἶναι ἡ ἀρχή, ὅτι ἡ Πολιτεία εἶναι πνευματικὸς καὶ ἠθοπλαστικὸς ὀργανισμὸς, πνευματικὴ μητέρα καὶ παιδαγωγὸς τῶν πολιτῶν — παιδιῶν της: «Πολιτεία γὰρ τροφὴ ἀνθρώπων ἐστίν, καλὴ μὲν ἀγαθῶν, ἢ δὲ ἐναντία κακῶν. Ὡς οὖν ἐν καλῇ πολιτεία ἐτρέφησαν οἱ πρόσθεν ἡμῶν ἀναγκαῖον δηλῶσαι, δι' ἣν δὴ κἀκεῖνοι ἀγαθοὶ καὶ οἱ νῦν εἰσιν, ὧν οἶδε τυγχάνουσιν ὄντες οἱ τετελευτηκότες.» (238 ΒΓ).

Τὸ Ἀθηναϊκὸ πολίτευμα, τονίζει ἐδῶ ὁ Πλάτων, ὅπως ἄλλως τε βεβαιώνουν καὶ ὁ Θουκυδίδης καὶ ὁ Εὐρυπίδης καὶ ὁ Ἰσοκράτης, ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους ἀριστοκρατικὴ Δημοκρατία ἢ δημοκρατικὴ Ἀριστοκρατία, στὸ ἀληθινὸ ὅμως νόημα τοῦ ὄρου. Ἀριστοκρατία, ὄχι τοῦ Αἵματος καὶ τοῦ Πλούτου, ἀλλὰ τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ἀρετῆς, Ἀριστοκρατία τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δημιουργικῶν Ἀξιῶν ὄλου τοῦ ἔθνους, τῶν ἡρώων τοῦ Λαοῦ, ποὺ ζοῦν, ἀγωνίζονται, σταυρώνονται καὶ πεθαίνουν γιὰ τὸ Λαὸ καὶ μόνο γιὰ τὸ Λαό: «Ἡ γὰρ αὐτὴ πολιτεία καὶ

τότε ἦν καὶ νῦν, ἀριστοκρατία, ἐν ἣ νῦν τε πολιτευόμεθα καὶ τὸν αἰεὶ χρόνον ἔξ ἐκείνου ὡς τὰ πολλά. Καλεῖ δὲ ὁ μὲν αὐτὴν δημοκρατίαν, ὁ δὲ ἄλλο, ὃ ἂν χαιρῇ, ἔστι δὲ τῆ ἀληθεία μετ' εὐδοξίας πλήθους ἀριστοκρατία ἔγκρατὲς δὲ τῆς πόλεως τὰ πολλά τὸ πλῆθος, τὰς δὲ ἀρχὰς δίδωσι καὶ κράτος τοῖς αἰεὶ δόξασιν ἀρίστοις εἶναι, ἀλλὰ εἷς ὄρος, ὁ δόξας σοφὸς ἢ ἀγαθὸς εἶναι κρατεῖ καὶ ἄρχει.» (238 B – E).

Θεμελικὴ ἀρχὴ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πολιτεύματος, στοὺς καιροὺς τῆς κοσμικῆς ἀχτινοβολίας τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας, ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς λαϊκῆς ἢ ἐθνικῆς κυριαρχίας, τῆς «εὐδοξίας πλήθους», τῆς Δημοκρατίας. Τὸ Πλῆθος, ὁ Δῆμος, ὁ Λαὸς «τὰς ἀρχὰς δίδωσι καὶ κράτος τοῖς αἰεὶ δόξασιν ἀρίστοις εἶναι» καὶ ἕνας εἶναι ὁ νόμος ὅλων τῶν νόμων τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς «ὁ δόξας σοφὸς ἢ ἀγαθὸς εἶναι κρατεῖ καὶ ἄρχει». Τὰ θαύματα τοῦ Μαραθῶνα καὶ τῆς Σαλαμίνας εἶναι θαύματα τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας, τῆς Δημοκρατίας τῶν «ἀρίστων», τῶν «σοφῶν» καὶ τῶν «ἀγαθῶν», τῶν ἡρώων τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ἀρετῆς, τῶν ἡρώων τοῦ πνευματικοῦ Φωτὸς καὶ τῆς ἀγωνιστικῆς καὶ ἡρωϊκῆς δημιουργικῆς Ζωῆς. Στὰ μάτια τῶν Ἀθηναίων ἀξία εἶχε μόνο ἡ Δημιουργία καὶ ἡ Ζωὴ ἦταν Ἀγώνας – Νίκη – Δημιουργία, μ' ἕνα λόγο Ἀρετή. Ἀρετή, στὸ νόημα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἦταν ἀντρεία, πόλεμος, ἀδιάκοπη ἡρωϊκὴ μάχη καὶ θυσία ὅλης τῆς ζωῆς γιὰ τὴν Ἰδέα, γιὰ τὴν Λευτεριά καὶ τὴν Δικαιοσύνη, γιὰ τὴν Ἀλήθεια, γιὰ τὴν Ὁμορφιά, γιὰ τὴν Πολιτεία, γιὰ τὸ κοινὸ Ἀγαθό, γιὰ τὴν εὐδαιμονία, τὴν ἀκμὴ καὶ τὴν λάμψη τῆς Πατρίδας.

Ἡ Ἀρετὴ ἦταν ὁ ἥλιος τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ σύμπαντος τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, ὁ ἥλιος τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας, τῆς Ἑλληνικῆς ἠθικῆς, τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης, τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας, ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς.

Τὸ Πλατωνικὸ ἐγκώμιο τῆς οὐσίας τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πολιτεύματος οἶχνει συνάμα ἀπειρο φῶς καὶ στὸ μυστήριον τῆς ἱστορικῆς ἐπιβολῆς τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας: «Αἰτία δὲ ἡμῖν τῆς πολιτείας ταύτης ἡ ἐξ ἴσου γένεσις. Αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι πόλεις ἐκ παντοδαπῶν κατεσκευασμέναι ἀνθρώπων εἰσὶ καὶ ἀνωμάτων, ὥστε αὐτῶν ἀνώμαλοι καὶ αἱ πολιτεῖαι, τυραννίδες τε καὶ ὀλιγαρχίαι· οἰκοῦσιν οὖν ἔνιοι μὲν δούλους, οἱ δὲ δεσπότης ἀλλήλους νομίζοντες· ἡμεῖς δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι, μιᾶς μητρὸς πάντες ἀδελφοὶ φύντες, οὐκ ἀξιούμεν δοῦλοι οὐδὲ δεσπότης ἀλλήλων εἶναι, ἀλλ' ἡ ἰσογονία ἡμᾶς ἢ κατὰ φύσιν ἰσονομίαν ἀναγκάζει ζητεῖν κατὰ νόμον, καὶ μηδενὶ ἄλλῳ ὑπεῖκειν ἀλλήλοις ἢ ἀρετῆς δόξῃ καὶ φρονήσεως.» (238 E...). Τὸ μυστικὸ τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς φυσικῆς ἰσογονίας τῶν Ἀθηναίων καὶ συνεπῶς τῆς φυσικῆς καὶ πολιτικῆς ἰσότητος καὶ ἐλευθερίας τους. Παιδιὰ θεῶν οἱ ἡρωες τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας καὶ γόννοι ἡρώων ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ζοῦσαν μέσα στὸ κλίμα τῆς θεϊκῆς καὶ ἡρωϊκῆς οὐσίας τους ὡς παιδιὰ μιᾶς μάνας καὶ συνεπῶς ὡς ἀδελφοὶ («μιᾶς μητρὸς πάντες ἀδελφοὶ φύντες»), μ' ἄλλους λόγους ὡς ἐλεύθεροι καὶ ἴσοι μέσα στὴν λευτεριά τους ἀνθρώποι καὶ ὡς ἐλεύθεροι καὶ ἴσοι ἀνθρώποι δὲν

ἤθελαν νὰ εἶναι οὔτε δοῦλοι, ἀλλ' οὔτε καὶ δεσπότες κανενός, ὅπως οἱ πολῖτες ὄλων τῶν ἄλλων πολιτειῶν ποὺ ζοῦσαν εἴτε ὡς δοῦλοι εἴτε ὡς δεσπότες τῶν ἄλλων. Οἱ Ἄρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἀποκαλύπτει ἐδῶ ὁ Πλάτων, εἶχαν συλλάβει τὸ ὑψηλότατο καὶ θειότατο ἀληθινὸ νόημα τῆς Ἐλευθερίας. Ἡ ἀληθινὴ Ἐλευθερία δὲν εἶναι μόνο ἀρνηση τῆς δουλείας, ἀλλὰ καὶ ἀρνηση καὶ τοῦ δεσποτισμοῦ. Εἶναι μεσότητα, στὸ νόημα τῆς Ἀριστοτελικῆς Ἀρετῆς, μεσότητα ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄκρα, τὴ δουλεία καὶ τὸ δεσποτισμό, τὴ σκλαβιὰ καὶ τὴν τυραννία. Ὁ πραγματικὰ ἐλεύθερος ἄνθρωπος δὲ θέλει νὰ ἔχη κανένα τύραννο στὴ ζωὴ του, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ καὶ δὲν ἐπιτρέπει καὶ στὸν ἑαυτό του νὰ εἶναι καὶ ὁ ἴδιος τύραννος κανενός. Τὸ νὰ θέλῃ νὰ εἶναι κανεὶς τύραννος τοῦ ἄλλου αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ἐλεύθερος, ὅτι δὲν ἔχει ἀκριβῆ ἐννοια καὶ βαθειὰ συνείδηση τῆς Ἐλευθερίας. Ἡ συνείδηση τῆς ἀληθινῆς Ἐλευθερίας θεμελιώνεται ἀπάνω στὴ συνείδηση τῆς ἰσότητος ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ὡς πνευματικῶν ὄντων, ὡς πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν προσωπικότητων, καὶ συνεπῶς στὴ συνείδηση τῆς ἀδερφοσύνης, στὸ βάθος, ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Δίχως τὴν πολιτικὴ ἰσότητα ὄλων τῶν πολιτῶν, μπροστὰ στὸ νόμο, δίχως τὴν ἀδερφοσύνη ὄλων τῶν ἀνθρώπων δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ Ἐλευθερία, ἀλλ' ἐν' ἀπὸ τὰ δυό, ἢ σκλαβιὰ ἢ τυραννία. Ἡ πραγματικὴ πηγὴ τῆς Ἐλευθερίας εἶναι ἡ πνευματικὴ συνείδηση τῆς ἀδερφοσύνης ὄλων τῶν πολιτῶν. Βάση τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας εἶναι τὸ Πνεῦμα καὶ μόνο τὸ Πνεῦμα. Αὕτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια ὄλων τῶν ἀληθειῶν.

Ἡ φυσικὴ ἰσότητα τῶν Ἀθηναίων ὠδηγοῦσε στὴν πολιτικὴ ἰσότητα καὶ ἐλευθερία καὶ ἦταν τὸ θεμέλιο τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας.

Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ἡ Ἀθηναϊκὴ Δημοκρατία δὲν ἦταν στὴν οὐσία της οὔτε ὀχλοκρατία, οὔτε καὶ ὀλιγαρχικὴ τυραννία, ἀλλὰ πολιτεία ὄλων τῶν πολιτῶν, ὡς ἐλευθέρων καὶ ἴσων καὶ συνεπῶς πολιτικὰ ἀδερφῶν ἀνθρώπων μέσα στὸ φῶς τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας τῶν «ἀρίστων», τῶν δημιουργικῶν ἀξιῶν τοῦ Λαοῦ. Φωτοβολάει ἤδη μπρὸς στὰ μάτια μας, ποια ἡ ἀληθινὴ πηγὴ τοῦ αἰωνίου Ἀθηναϊκοῦ—Ἑλληνικοῦ θαύματος. Ἡ πηγὴ αὕτη εἶναι ἡ Δημοκρατία, ὄχι στὸ νόημα τοῦ Νεώτερου Κόσμου, ἢ Δημοκρατία τῶν λίγων, δεσποτῶν καὶ τυράννων καὶ ἐκμεταλλευτῶν τοῦ Λαοῦ, καὶ τῶν πολλῶν, δούλων τῶν πρώτων, ἀλλ' ἡ Δημοκρατία ὄλων τῶν ἐλευθέρων καὶ ἴσων καὶ ἀδερφογεννημένων πολιτῶν, ἢ Δημοκρατία τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ πνευματικοῦ Φωτὸς καὶ τῆς ἠθικῆς Ἀρετῆς, τῆς Ἀρμονίας καὶ τῆς Εὐδαιμονίας τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ Συνόλου, μ' ἓνα λόγο τῆς Ἀδερφοσύνης ὄλων τῶν πολιτῶν.

Στὸ τέλος ὁ πανηγυρικὸς τοῦ Πλάτωνος, ἀπὸ τὸ θεωρητικὸ διαφωτισμὸ τοῦ προβλήματος τῆς οὐσίας τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου, περνάει στὸ ἱστορικὸ μέρος καὶ ὑψώνεται στὸν αἰώνιο ὕμνο τῶν ἡρώων τῶν ἱστορικῶν θαυμάτων ὄλων τῶν κοσμογονικῶν ἀγώνων καὶ θριάμβων τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τῆς καταπληκτικῆς ἱστορίας της. Ἡ Ἱστορία τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοὺς πανάρχαιους χρόνους εἶναι ἱστορία ἀδιάκοπων ἀγώνων λευτεριάς τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πολιτειῶν καὶ παγκόσμιας ἀχτινοβολίας. Ὁ Ἀθηναϊκὸς Κόσμος εἶναι ὁ κόσμος τῶν ἱπποτῶν τῆς Ἀρ-

χαιότητας, κόσμος «ἐλευθερωτῶν λαῶν», κατὰ τὸν ὑπέροχο λόγο τοῦ Ἡροδότου. Τὸ ἄστρο ὅμως τῆς θείας ἱστορικῆς μοίρας τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας ἦταν πεπωμένο ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς κι' ὅλες τὶς μοῖρες τοῦ Κόσμου νὰ μεσουρανήσῃ στοὺς καιροὺς τῶν κοσμοϊστορικῶν ἀγῶνων καὶ νικῶν τῆς ἐναντίον ὅλων τῶν συνασπισμένων δυνάμεων ὅλων τῶν βαρβάρων τῆς Ἀρχαιότητας. Ἡ Ἀθηναϊκὴ Ἀρετὴ, τρισάγιο ἄνθος τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας—Ἐλευθερίας, ἔσωσε στοὺς καιροὺς ἐκείνους καὶ τὸν Ἑλληνισμό καὶ ὅλο τὸν Κόσμο ἀπὸ τὸν κοσμοκατακλυσμὸ τοῦ Πανασιατισμοῦ καὶ τοῦ Πανασιατικοῦ πανβαρβαρισμοῦ. Ὁ ποταμὸς τῶν βαρβάρων τῆς Πανασίας εἶχε κατακλύσει ὅλη τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική καὶ ἄρχιζε νὰ κατακλύζῃ καὶ τὴν Εὐρώπη. Ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιὰ ὅλου τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου εἶχαν ὑποδουλωθῆ κάτω ἀπ' τὴν Ἀσιατικὴ Ἀπολυταρχία καὶ ἡ ἀναπνοὴ εἶχε πιαστῆ ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας («αἱ δὲ γνῶμαι δεδουλωμένα ἀπάντων ἀνθρώπων ἦσαν») (Μενέξ. 340 Α). Στὶς κοσμοϊστορικὲς αὐτὲς στιγμὲς τὸ ἄστρο τῆς ἱστορικῆς μοίρας τῆς πολιτείας τοῦ παγκοσμίου Λόγου ἔλαμψε σ' ὅλη τὴν ὑπερκόσμια λάμψη του καὶ ὡμορφιά. Τὰ ἡρωϊκὰ βλαστάρια τῶν σπλάγχχνων τῆς ἱερῆς Ἀττικῆς Γῆς, «γεννήματα καὶ παιδεύματα» τῶν θεῶν τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας— Αἰωνίας Πανελλάδας, μὲ τὸ τρισάγιο φῶς τῆς Ἱερῆς Ἑλληνικῆς Τριάδας, τῆς Ἑλληνικῆς Θεολατρίας— Πατριδολατρίας— Ἡρωολατρίας, ἐσταμάτησαν στὸ Μαραθῶνα τὸν ποταμὸ τῆς Πανασίας: «Πέρσας ἠγουμένους τῆς Ἀσίας καὶ δουλουμένους τὴν Εὐρώπην ἔσχον οἱ τῆσδε τῆς χώρας ἔκγονοι, γονῆς δὲ ἡμέτεροι» (Μενέξ. 239 Δ). Ἡ θεόκτιστη πολιτεία μὲ τοὺς Μαραθωνομάχους μόνη ἀπ' ὅλο τὸν Κόσμο ἐτόλμησε νὰ χτυπήσῃ κι' ἐχτύπησε κι' ἐνίκησε τὸν ἀκατάβλητο καὶ ἀήττητο ὡς τότε κολοσσὸ τῆς Ἀσίας καὶ πρώτη ἔστησε τρόπαια ἐναντίον τῶν βαρβάρων: «...οἱ Μαραθῶνι δεξάμενοι τὴν τῶν βαρβάρων δύναμιν καὶ κολασάμενοι τὴν ὑπερηφανίαν ὅλης τῆς Ἀσίας καὶ πρώτοι στήσαντες τρόπαια βαρβάρων» (Μενέξ. 240 Δ). Καὶ δὲν ἐγκωμιάζονται μόνο ἐδῶ οἱ ἀθάνατοι Μαραθωνομάχοι, ἀλλὰ ξανοίγονται μπρὸς στὰ ἐκστατικὰ μάτια μας καὶ ὅλοι οἱ ὀρίζοντες τῆς κοσμοϊστορικῆς σημασίας καὶ τῆς πολιτιστικῆς ἀξίας τῶν κοσμογονικῶν νικῶν τῆς πολιτείας τῶν Ἑλληνικῶν Θεῶν. Ὁ Πλάτων ὡς φιλόσοφος κρίνει καὶ ἀξιολογεῖ ἐδῶ φιλοσοφικὰ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τῆς τιτανικῆς πάλης τοῦ Πανελληνισμοῦ ἐναντίον τοῦ Πανασιατισμοῦ καὶ τὰ τοποθετεῖ μέσα στὶς διαστάσεις τοῦ παγκοσμίου Χώρου καὶ τοῦ χρονικοῦ βάθους τῆς Παγκόσμιας Ἱστορίας! «Οἱ Μαραθῶνι... ἡγεμόνες καὶ διδάσκαλοι τοῖς ἄλλοις γενόμενοι ὅτι οὐκ ἄμαχος εἶη ἡ Περσῶν δύναμις, ΑΛΛΑ ΠΑΝ ΠΛΗΘΟΣ ΚΑΙ ΠΑΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΑΡΕΤΗ ΥΠΕΙΚΕΙ. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐκείνους τοὺς ἄνδρας φημὶ οὐ μόνον τῶν σωμάτων τῶν ἡμετέρων πατέρας εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς τε ἡμετέρας καὶ ξυμπάντων τῶν ἐν τῇδε τῇ ἡπείρῳ» (Μενέξ. 240 ΔΕ). Οἱ Μαραθωνομάχοι ἐγκωμιάζονται ἀπὸ τὸν Πλάτωνα ὡς οἱ «ἡγεμόνες καὶ διδάσκαλοι» ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ στοὺς Ἑλληνοπερσικοὺς πολέμους καὶ οἱ πατέρες τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὅλου τοῦ Κόσμου («οὐ μόνον τῶν σωμάτων τῶν ἡμετέρων πατέρας εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς τε ἡμετέρας καὶ

ξυμπάντων τῶν ἐν τῆδε τῇ ἡπειρῶ»). Ὅλοι οἱ λόγοι τοῦ πανηγυρικοῦ τοῦ Πλάτωνος ἐπιβεβαιώνουν μὲ μαθηματικὴ βεβαιότητα τὸν πανανθρώπινο χαρακτήρα του καὶ τὸ βασικὸ σκοπὸ τοῦ φιλοσόφου, νὰ ὑψώσῃ τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδας στὸ κέντρο ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας. Συνάμα στὸ μέρος αὐτὸ ἡ φιλοσοφικὴ σκέψη τοῦ Πλάτωνος πετάει στοὺς οὐρανούς τῆς Μεταφυσικῆς καὶ τῆς αἰωνίας Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ φωτοπλημμυρίζει τὸ αἰώνιο πρόβλημα τῆς οὐσίας, τῶν αἰτίων καὶ τῶν σκοπῶν τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Τὸ ἀθάνατο Ἑλληνικὸ πνεῦμα θεμελιώνει ἐδῶ ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῆς Αἰωνιότητος τὸν Παρθενῶνα τῆς αἰωνίας ἰδεολατρικῆς Κοσμοθεωρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου. Ἀπάνω ἀπὸ τὸν ὑλικὸ κόσμον, τὸ φυσικὸ ὑλικὸ Σύμπαν, τὸ βασίλειον τοῦ ἀπολύτου Ντετερμινισμοῦ, τῆς Αἰτιοκρατίας καὶ τῆς Ἀνάγκης, τονίζει ἐδῶ ὁ Πλάτων, εἶναι ὁ κόσμος τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ἰδέας, ὁ κόσμος τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς Ἐλευθερίας, ὁ κόσμος τῆς Ἀρετῆς. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἱστορία ὅλου τοῦ Κόσμου ἀκούγονται ἐδῶ μὲ θερησκευτικὸ ρίγος οἱ αἰώνιοι μυστηριακοὶ λόγοι: «ΠΑΝ ΠΛΗΘΟΣ ΚΑΙ ΠΑΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΑΡΕΤΗ ΥΠΕΙΚΕΙ». Ρήγισσα ὅλου τοῦ Κόσμου ἡ ΑΡΕΤΗ. Οἱ ἥρωες τῆς Αἰωνίας Πανελλάδας μὲ τὸ αἷμά τους ἐθεμέλιωσαν στοὺς Μαραθῶνες καὶ στὶς Σαλαμίνας τὴν αἰωνία πνευματολατρικὴ αὐτὴ Κοσμοθεωρία τοῦ ἀπάνω κι' ἔξω ἀπὸ τὸ Χρόνον Ἑλληνισμοῦ. Καὶ τὸ φῶς τῆς Ἑλληνικῆς αὐτῆς Κοσμοθεωρίας φωτίζει τὰ σκοτάδια καὶ τὴν ἄβυσσο τῆς ζωῆς τοῦ Κόσμου σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες καὶ προπάντων στὸν 20^ο αἰῶνα, τὸν αἰῶνα τοῦ παγκόσμιου ἀπλωμοῦ καὶ τῆς παγκόσμιας πανκυριαρχίας τῆς χτηνώδικης καὶ χυδαίας θεωρίας τοῦ Πανυλισμοῦ—Πανμηδενισμοῦ ποὺ συγκλονίζει τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημα ὅλου τοῦ Κόσμου. Τὸ φῶς τοῦ «Ἱεροῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου» εἶναι τὸ μόνο φῶς, ἡ μόνη ἐλπίδα καὶ παρηγοριά, ἡ μόνη πίστη καὶ ἡ μόνη σωτηρία ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες της! . . .

Μὲ τὸν ἴδιο οἴστρο καὶ μὲ τὸ ἴδιο πνευματολατρικὸ καὶ πατριδολατρικὸ πάθος ἐγκωμιάζονται στὴ συνέχεια τοῦ Πλατωνικοῦ πανηγυρικοῦ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἥρωες ὅλων τῶν κοσμοϊστορικῶν ἀθλῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας στὸν Ε'. π.Χ. αἰῶνα ἐναντίον τῶν βαρβάρων τῆς Ἀσίας καὶ προπάντων οἱ Σαλαμινομάχοι «ἡγεμόνες καὶ διδάσκαλοι» τοῦ Ἑλληνισμοῦ στοὺς ἀγῶνες τῆς θάλασσας: «Οἱ μὲν γὰρ Μαραθῶνι τοσοῦτον μόνον ἐπέδειξαν τοῖς Ἑλλησιν, ὅτι κατὰ γῆν οἷόν τε ἀμύνεσθαι τοὺς βαρβάρους ὀλίγοις πολλούς, ναυσὶ δὲ ἔτι ἦν ἀδηλον καὶ δόξαν εἶχον οἱ Πέρσαι ἄμαχοι εἶναι κατὰ θάλατταν καὶ πλήθει καὶ πλούτῳ καὶ τέχνῃ καὶ ῥώμῃ· τοῦτο δὲ ἄξιον ἐπαινεῖν τῶν ἀνδρῶν τῶν τότε ναυμαχησάντων, ὅτι τὸν ἐχόμενον ἄρβον διέλυσαν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἔπαυσαν φοβουμένους πλῆθος νεῶν τε καὶ ἀνδρῶν. Ὑπ' ἀμφοτέρων δὴ ξυμβαίνει, τῶν τε Μαραθῶνι μαχασαμένων καὶ τῶν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχησάντων, παιδευθῆναι τοὺς ἄλλους Ἑλληνας, ὑπὸ μὲν τῶν κατὰ γῆν, ὑπὸ δὲ τῶν κατὰ θάλατταν μαθόντας καὶ ἐπισθύνοντας μὴ φοβεῖσθαι τοὺς βαρβάρους» (Μενέξ. 241 Α—Γ).

Τέλος ὁ πανηγυρικὸς τοῦ Πλάτωνος ἀποκορυφώνεται στὸν ὕμνον τῆς πατρίδας του τῆς ἐποχῆς του γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ στάση της στὸ ζήτημα τῆς αἰσχροῦς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκίδα: «...μόνοι δὲ ἡμεῖς οὐκ ἐτολμήσαμεν οὔτε

ἐκδοῦναι οὔτε ὁμόσαι. Οὕτω δὴ τοι τό γε τῆς πόλεως γενναῖον καὶ ἐλεύθερον βέβαιόν τε καὶ ὑγιὲς ἔστιν καὶ φύσει μισοβάρβαρον, διὰ τὸ εἰλικρινῶς εἶναι Ἑλληνες καὶ ἄμιγεῖς βαρβάρων. Οὐ γὰρ Πέλοπες οὔδὲ Κάδμοι οὔδὲ Αἴγυπτοὶ τε καὶ Δαναοὶ οὔδὲ ἄλλοι πολλοὶ φύσει μὲν βάρβαροι ὄντες, νόμῳ δὲ Ἑλληνες, συνοικοῦσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἑλληνες, οὐ μειξοβάρβαροι οἰκοῦμεν, ὅθεν καθαρὸν τὸ μῖσος ἐντέτηκε τῇ πόλει τῆς ἀλλοτρίας φύσεως.» (Μενέξ. 245 ΓΔ). «...μόνοι ἔμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους Ἑλληνες καὶ στίς στιγμὲς αὐτὲς δὲν ἔτολμήσαμε οὔτε νὰ παραδώσουμε τοὺς Ἑλληνες τῆς Μ. Ἀσίας στοὺς βαρβάρους οὔτε νὰ δώσουμε ὄρκους στοὺς βαρβάρους πῶς θὰ τηρήσουμε μιὰ τέτοια αἰσχροὴ συμφωνία. Τόσο λοιπὸν ἠρωϊκὴ καὶ ἐλευθερόψυχη καὶ τόσο γερὴ στὸ φρόνημα καὶ ρωμαλέα στὴν ψυχὴ εἶναι ἡ πολιτεία μας καὶ τόσο στὴ φύση τῆς μισοβάρβαρη, γιὰτ' εἴμαστε πραγματικὰ καὶ εἰλικρινὰ γνήσιοι Ἑλληνες καὶ δὲν ἔρρευσε ποτὲ μέσα στίς φλέβες μας βαρβαρικὸ αἷμα. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰτὶ στ' ἀληθινὰ δὲ συγκατοικοῦνε καὶ δὲ ζοῦνε μαζὶ μ' ἐμᾶς στὴ χώρα μας οὔτε Πέλοπες οὔτε Κάδμοι οὔτε Αἴγυπτοὶ οὔτε Δαναοὶ καὶ οὔτε ἄλλοι πολλοὶ λογιῆς—λογιῆς βάρβαροι στὴ φύση καὶ Ἑλληνες μονάχα μὲ τὸ νόμο, ἀλλὰ γνήσιοι Ἑλληνες καὶ ὄχι βαρβαρόσποροι κατοικοῦμε αἰῶνες ἀπάνω στὴ γῆ αὐτὴ καὶ ἔχουμε γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀπ' τὴ φύση ἔμφυτο καὶ αἰώνιο βαθεῖα μέσα μας ριζωμένο τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν βαρβάρων.»

Τὰ θαύματα τῆς αἰωνίας Ἀθήνας, διακηρύσσει ἐδῶ ὁ Πλάτων, ὀφείλονται στὸ ὅτι οἱ ἀθάνατοι ἥρωες ὅλων τῶν αἰώνων τῆς ἱστορίας τῆς ἦσαν «εἰλικρινῶς Ἑλληνες καὶ ἄμιγεῖς βαρβάρων», τῷ ὄντι ἄγνοὶ καὶ γνήσιοι Ἑλληνες καὶ ὄχι μειξοβάρβαροι, Ἑλληνες μὲ τὴ φλόγα μέσα τους τοῦ αἰωνίου μίσους ἐναντίον ὅλων τῶν βαρβάρων καὶ μειξοβαρβάρων. Τίθεται ἐδῶ φιλοσοφικὰ ἀπὸ τὸ θεῖο μύστη τῆς ἐθνικῆς θρησκείας τοῦ παναιώνιου Πανελληνισμοῦ, ὅπως ποτὲ ἄλλοτε, τὸ αἰώνιο Ἑλληνικὸ πρόβλημα. Ἀπ' ὅλο τὸν πανηγυρικὸ τοῦ Πλάτωνος βγαίνει ὡς γενικὸ συμπέρασμα ἡ ἀπόλυτη καὶ αἰώνια ἀλήθεια, πῶς ὁ δρόμος τῆς κοσμικῆς νίκης τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς Ἐθνους μέσα στὴν ἱστορία ὅλου τοῦ Κόσμου, εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἐσωτερικῆς νίκης καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἠθικοῦ θριάμβου μέσα του τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀπολύτου Ἑλληνικοῦ Ἐθνισμοῦ, πάναγνου ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τῶν ἐξωτερικῶν βαρβάρων καὶ τῶν ἐσωτερικῶν μειξοβαρβάρων. Καὶ ἡ ὑψηλὴ καὶ πάμφωτη Φιλοσοφία τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἐπιβεβαιώνει μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα τὸ βάθος καὶ τὴν ἀπόλυτη ἀντικειμενικότητα καὶ ἀλήθεια τῶν φιλοσοφικῶν ἐνοράσεων τοῦ Πλάτωνος. Ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία ἐπιβεβαιώνει, πῶς ὁ Ἑλληνισμὸς στὴ ζωὴ του τῶν 40—50 αἰώνων ἀπάνω στὴν Ἑλληνικὴ Γῆ θαυματουργεῖ, ὅταν νικάει καὶ θριαμβεύει μέσα του τὸ πνεῦμα τοῦ ἀπολύτου καὶ ἀκράτου Ἑλληνικοῦ Ἐθνισμοῦ, καὶ συντρίβεται, ὅταν νικάει στὴ ζωὴ του τὸ πνεῦμα τῶν ἐξωτερικῶν βαρβάρων καὶ τῶν ἐσωτερικῶν μειξοβαρβάρων, τὸ πνεῦμα τῶν Γραικύλων, τῶν Γασμούλων, τῶν Γιανιτσάρων, τῶν Κουϊσλικ τῆς τελευταίας σοδειᾶς, πού στὸ βάθος δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀλιγαρχίας—Τυραννίας.

Ἡ Φιλοσοφία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνισμοῦ τοῦ Πλατωνικοῦ πανηγυρικοῦ εἶναι καὶ ἡ φιλοσοφία καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ἔργων τοῦ Πλάτωνος καὶ προπάντων τῆς Πολιτείας, τοῦ Τίμαιου καὶ τοῦ Κριτία. Καὶ στὰ δύο τελευταῖα αὐτὰ αἰώνια Πλατωνικὰ πνευματουργήματα οἰκοδομεῖται ὁ Μύθος τῆς αἰωνίας Ἀθήνας – Αἰωνίας Πανελλάδας ὡς πνευματικῆς Μητέρας ὄλου τοῦ Κόσμου. Στὸν Τίμαιο ἀκοῦμε μὲ δέος καὶ θρησκευτικὴ ἔκσταση τοὺς αἰώνιους μυστηριακοὺς λόγους τοῦ Αἰγύπτου ἱερωμένου πρὸς τὸ Σόλωνα: «Ὁκεῖτε δὴ οὖν νόμοις τε τοιοῦτοις χρώμενοι καὶ ἔτι μᾶλλον εὐνομούμενοι πάση τε παρὰ πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβληκότες ἀρετῇ, καθάπερ εἰκὸς γεννήματα καὶ παιδεύματα θεῶν ὄντας. Πολλὰ μὲν οὖν ὑμῶν καὶ μεγάλα ἔργα τῆς πόλεως τῆδε γεγραμμένα θαυμάζεται, πάντων γε μὴν ἐν ὑπερέχει μεγέθει καὶ ἀρετῇ· λέγει γὰρ τὰ γεγραμμένα, ὅσῃν ἡ πόλις ὑμῶν ἔπαυσέν ποτε δύναμιν ὑβρεῖ πορευομένην ἅμα ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ἔξωθεν ὀρμηθεῖσαν ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πελάγους» (24 ΔΕ). Εἶναι ὀλοφάνερο, πὼς οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Πλάτωνος ἀναφέρονται συμβολικὰ στὴ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐναντίον τῆς Περσικῆς κοσμοκρατορίας καὶ στὴ σωτηρία ὄλου τοῦ Κόσμου στὸν Ε΄ π.Χ. αἰώνα («ἡ πόλις ὑμῶν ἔπαυσέν ποτε δύναμιν ὑβρεῖ πορευομένην ἅμα ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν»). Οἱ ἴδιοι σχεδὸν λόγοι τοῦ Μενέξενου: «Πέρσας ἡγουμένους τῆς Ἀσίας καὶ δουλουμένους τὴν Εὐρώπην ἔσχον οἱ τῆσδε τῆς χώρας ἔκγονοι, γονῆς δὲ ἡμέτεροι.»

Ἐπίσης στὸν Κριτία (112 ΔΕ) οἱ Ἀθηναῖοι χαρακτηρίζονται μ' αὐτοὺς τοὺς λόγους: «τοιοῦτοί τε ὄντες αὐτοὶ καὶ τινα τοιοῦτον αἰεὶ τρόπον τὴν τε αὐτῶν καὶ τὴν Ἑλλάδα δίκῃ διοικοῦντες, ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν κατὰ τε σωμάτων κάλλη καὶ κατὰ τὴν τῶν ψυχῶν παντοίαν ἀρετὴν ἐλλόγιμοί τε ἦσαν καὶ ὀνομαστότατοι πάντων τῶν τότε τῶν μὲν αὐτῶν πολιτῶν φύλακες, τῶν δὲ ἄλλων Ἑλλήνων ἡγεμόνες ἐκόντων.» Τὰ «σωμάτων κάλλη» καὶ «ἡ τῶν ψυχῶν παντοία ἀρετὴ» τῶν παιδιῶν τῆς αἰωνίας πολιτείας τῆς Παλλάδας, ὁ ἡρωϊσμός, ἡ ἐλευθερία, ἡ σοφία, ἡ δικαιοσύνη, ἡ σωφροσύνη, ὁ ἱπποτισμός, ὁ ἀνθρωπισμός, ὁ θρησκευτισμός, ὁ ἰδεαλισμός των, ὑψωσαν τὴν Αἰωνία Ἀθήνα, ὡς σάρκα καὶ νοῦ καὶ καρδιὰ τῆς Αἰωνίας Πανελλάδας, στὸ κέντρο ὄλης τῆς Δημιουργίας.

Μὲ τὸ Μενέξενο, μὲ τὸν Τίμαιο καὶ τὸν Κριτία, μὲ τὴν Ἀπολογία, τὸν Κρίτωνα, τὴν Πολιτεία, καὶ ὄλα τὰ ἄλλα ἀθάνατα ἐθνικὰ φιλοσοφήματα του, ὁ ἰσόθεος Πλάτων ἀποκαλύπτεται ὡς ὁ κορυφαῖος τοῦ ἱεροῦ μυστικοῦ χοροῦ ὄλων τῶν ἐθνικῶν προφητῶν καὶ πνευματικῶν ἐθναρχῶν τοῦ παναιώνιου καὶ ὑπεραιώνιου Ἑλληνισμοῦ. Ἡ φιλοσοφία του, στὸ ἀληθινὸ νόημά της, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἡ ἀποθίεωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου. Τὸ θεῖο πνεῦμά του ἀνεβαίνοντας ὄλους τοὺς ἀναβαθμοὺς τῆς μύησης τῆς θρησκείας τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ θαύματος φτάνει στὸ ἀπόγειό του στὸν Τίμαιο καὶ στὸν Κριτία, ὅπου μὲ ἱερὸ δέος καὶ θρησκευτικὴ κατάνυξη ἀκοῦμε τοὺς αἰώνιους μυστηριακοὺς λόγους τῶν πιδ ὑψηλῶν καὶ πιδ ψυχοσυγκλονιστικῶν πνευματικῶν ὀραμάτων του. Ὁ Μύθος τῆς θρησκείας τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας ἀποκορυφώνεται ἐδῶ στὸ αἰώνιο ὄραμα τῆς κυκλικῆς ἱστορικῆς Ἀναγέννησής της σὲ ἱστορικὲς περιόδους πὸν κάθε μιά τους κρατᾷ 9.000

χρόνια. Στὸν Τίμαιο (23 ΔΕ) καὶ στὸν Κριτία (108 Ε καὶ 111 Α) ὁ Πλάτων φέρνει στὸ φῶς τὴν καταπληκτικὴ καὶ ἱλιγγιώδη ἐνόρασή του, πῶς σὲ κάθε ἱστορικὴ περίοδο 9.000 χρόνων τὸ ἄστρο τῆς ἱστορικῆς Μοίρας τῆς αἰωνίας πολιτείας τῆς Ἀθηνᾶς μεσουρανεῖ. Τὸ ἄστρο τῆς ἀρχαίας Ἀθηναϊκῆς πολιτείας ἐμεσουράνησε στὸν Ε΄. π.Χ. αἰῶνα. Μέσα στὰ αἰῶνια μυστήρια καὶ τοὺς μυστηριακοὺς νόμους τῆς Ἱστορίας ἦταν νὰ δύση γιὰ χιλιάδες χρόνια. Ἀλλ' ἂν στρέψουμε τὸ νοῦ μας καὶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας πρὸς τὸ θαῦμα τῆς Νέας Ἀθήνας τῆς Νέας Ἑλλάδας, ἡ ψυχὴ μας γεμίζει ἀπὸ ἀπειρο θαυμασμὸ μπροστὰ στὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας τοῦ Πλατωνικοῦ Μύθου τῆς αἰωνίας ζωῆς καὶ δημιουργίας τῆς πολιτείας τῆς Παλλάδας Ἀθηνᾶς, ποὺ καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμη τὶς τραγικὲς πτώσεις της θεία μοῖρα της εἶναι νὰ ἀναγεννιέται σὲ ἱστορικὲς περιόδους χιλιάδων χρόνων. Ὑστερ' ἀπὸ 2.500 χρόνια τὸ ἄστρο τῆς ἀθάνατης πολιτείας λάμπει ξανά στὸν οὐρανὸ τῆς Παγκόσμιας Ἱστορίας καὶ καταυγάζει ὅλη τὴ Γῆ μὲ ὑπερκόσμιο αἰῶνιο φῶς. Μέσα στὰ γεγραμμένα τῆς Ἱστορίας, στὸ φῶς τοῦ θείου Πλατωνικοῦ δράματος τῆς Ἑλληνικῆς Αἰωνιότητος, εἶναι ἡ Αἰωνία Ἀθήνα νὰ καταπλήξῃ ξανά ὅλο τὸν Κόσμο μ' ἓνα νέο αἰῶνιο Ἀθηναϊκὸ — Ἑλληνικὸ θαῦμα. Ἡ Πλατωνικὴ σοφία φωτοκατακλύζει τὴν ψυχὴ μας μὲ τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα, πῶς δὲν εἶναι μακρὰ ἡ μεγάλη καὶ θεία ἱστορικὴ στιγμή ποὺ ἡ Νέα Ἀθήνα τῆς Νέας Ἑλλάδας θὰ γίνῃ ἓνα νέο πνευματικὸ κέντρο ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ νέα πνευματικὴ Μητέρα ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος. Μέσα στὰ γεγραμμένα τῆς Ἱστορίας εἶναι ἡ Νέα Ἀθήνα νὰ δημιουργήσῃ ἓνα νέο ὄλο-λαμπρο καὶ ἠλιόφωτο πνευματικὸ πολιτισμὸ, ποὺ θὰ φωτίσῃ ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα στὴν τραγικὴ ζωὴ της μέσα στὴν ἄβυσσο τοῦ Ἀπείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητος καὶ θὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ, τὸ ἔρεβος καὶ τὸ ἄγχος τοῦ κράτους τοῦ Ζόφου τῆς Ζούγκλας τοῦ Πανασιατισμοῦ καὶ τοῦ παγκόσμιου Πανασιατικοῦ Πανυλισμοῦ καὶ Πανμηδενισμοῦ.

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Κλείνοντας τὴν ὁμιλία μας θέλουμε νὰ προσθέσουμε μόνο δυὸ λόγια. Ἡ στέρηση καὶ ὁ χαμὸς τοῦ ὄντος ἀποκαλύπτει τὴν ἀληθινὴ ἀξία του. Τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς Ζωῆς δίνει μόνο ὁ Θάνατος. Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ συλλάβουμε τὴν κοσμικὴ θέση τῆς ἑρῆς καὶ ἀγίας πολιτείας τῆς Παλλάδας Ἀθηνᾶς καὶ ὅλων τῶν θεῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ κάμουμε μιὰ πνευματικὴ ἀφαίρεση, νὰ βγάλουμε γιὰ μιὰ στιγμή μὲ τὸ νοῦ μας τὴν Ἀθηναϊκὴ πολιτεία ἀπὸ τὸν Κόσμο καὶ τὴν Ἱστορία τοῦ Κόσμου. Στὴ σκέψη αὕτη ὅλος ὁ Κόσμος σειέται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας καὶ τὸ πᾶν γκρεμίζεται καὶ χάνεται μέσα στὸ Χάος καὶ τὴν ἄβυσσο τοῦ Μηδενὸς καὶ τῆς Ἀνυπαρξίας. Ἐνας Ἄγγλος σοφός, Sir Henry Sumner Maine, στὸν περασμένο αἰῶνα διαλάλησε τὴν αἰῶνιὰ ἀλήθεια: «Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τυφλὲς δυνάμεις τῆς φυσικῆς Δημιουργίας πᾶν ὅ,τι κινιέται μέσα στὸ Σύμπαν εἶναι Ἑλληνικὸ στὴ ρίζα του». Ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια εἶναι, πῶς πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει καὶ κινιέται μέσα στὸ Σύμπαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τυφλὲς δυνάμεις τοῦ

φυσικοῦ ὑλικοῦ κόσμου, εἶναι Ἀθηναϊκὸν στὴ ρίζα του. Ἡ Αἰωνία Ἀθήνα εἶναι ὁ Ἡλιος τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Σύμπαντος. Τὸ φυσικὸν Σύμπαν καὶ ἡ Αἰωνία Ἀθήνα, ἡ αἰωνία Ἰδέα, ἡ αἰωνία Σοφία, ἡ αἰωνία Ἀλήθεια καὶ Ὁμορφιά, ἡ αἰωνία Ζωή, εἶναι πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει μέσα στὴ Δημιουργία. Οἱ αἰῶνες θὰ κυλᾶνε μέσα στὴν ἄβυσσο τοῦ Ἀπείρου Χρόνου, ὁ Κόσμος ὅλος θὰ ρέψῃ, μόνον τὸ ὑπερκόσμιο, ὑπερούσιο, αἰώνιο θεῖο φῶς τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας — Αἰωνίας Πανελλάδας θὰ λάμπῃ ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῆς Αἰωνιότητος.

«Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
αἴσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων
Τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὄβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεῖν ἔχει»

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΕΛΛΙΟΣ